

Dagthema: 'Hoe kennen wij onze bestemming?'

Overweging 21 januari 2018 – Jonne Meij

Lector: Thea van Deijl

“... Toen begreep ik het...
Ik ben nog steeds dat schaap
dat de veiligheid van de kudde nodig heeft
en liever niet voorop loopt.
Bang dat z'n neus verschroeid, z'n wol verbrandt ...”

Eerste lezing: Exodus 3:1-6

Tweede lezing: 2 Petrus 1:13-19

Openingsgebed

Wij zijn hier tezamen om ons te voeden
aan de eeuwige bron van liefde en
levenskracht.

Als gelijken zijn wij hier
Vaak vol goede zin en vertrouwen
Dan weer vermoeid en vertwijfeld.
Heer, laad ons op, verwarm en verlicht ons
op de weg naar bevrijding.

Lied *Huib Oosterhuis / Tom Löwenthal*

1.Koor 2.Allen

Herschep ons hart, heradem ons verstand,
dat wij elkaar behoeden en doen leven.
Maak ons tot uw gemeente,
wees de stem die ons geweten wekt.
Verberg u niet, verberg u niet.

Gebed om innerlijk weten

Soms zijn wij druk met leven, werken, doen
maar vergeten waar we het voor doen.
Soms zouden we anders willen
Maar denken; wie ben ik?
Soms zijn we zo gericht op resultaat
en vergeten de intentie

Wees bij ons aanwezig
en verlicht onze intentie
opdat wij ons herinneren
wat wij het liefste willen;
leven in vrede en vrijheid
voor onszelf en alle anderen.

Welkom en inleiding

Mede namens Thea heet ik u van harte welkom. Fijn dat je met mij voorgaat Thea, dank je wel.

Welkom gemeenteleden van de Duif. Gemeenteleden is voor sommige een beetje een vies woord geloof ik maar ik gebruik het hier expres om aan te duiden dat wij allen samen een kudde zijn; een gemeenschap van mensen. Een kudde biedt bescherming en ruimte om te groeien. Ik vind dat een mooi beeld.

Ik ga vandaag voor zonder uitgeschreven tekst voor me. U zult mij horen zoeken naar woorden. Daarom wil ik uw bijzonder aandacht vragen voor de teksten die de liturgie ons boeit. De gebeden en de leiders hebben ons al zoveel te zeggen...
Ik wens ons een mooie viering.

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Hoe ver te gaan? En of er wegen zijn?
Nooit meer gebaande.
Hoeveel paar voeten zijn zij?
Twee, drieduizend.

Nog bijna slaven, vreemden voor elkaar,
kreupelen, blinden.
Maar met iets in hun hoofd dat stroomt
en licht geeft.

De zon zal hen niet steken overdag.
Bij nacht de maan niet.
Zij stoten zich aan stenen, niemand draagt hen.

Omdat zij willen leven als nog nooit.
Angstig te moede,
zijn zij gegaan met grote hinkstapsprongen.

Niet hier hun vaderland, en schaamteloos
wagen zij alles.
Soms wordt woestijn oase waar zij komen.

Vrijheid ontkiemt in hen, gloeit aan, dooft uit,
zal weer ontvlammen.
Zij blijven kinderen, zij worden groter.

Hun stoet is zonder einde en getal.
Tel maar de sterren.
Zij weten van de stad met fundamenten.

Eerste lezing: Exodus 3:1-6

Mozes was gewoon de schapen en geiten van zijn schoonvader Jetro, de Midjanistische priester te weiden. Eens dreef hij de kudde tot voorbij het steppeland, en zo kwam hij bij de Horeb, de berg van God. Daar verscheen de engel van de Heer aan hem in een vuur dat uit een doornstruik opvlamde. Mozes zag dat de struik in brand stond en toch niet door het vuur verteerd werd. Hoe kan het dat die struik niet verbrand? dacht hij. Ik ga dat wonderlijke verschijnsel eens van dichtbij bekijken. Maar toen de Heer zag dat Mozes dat ging doen, riep Hij hem vanuit de struik: "Mozes, Mozes!". "Ik luister" antwoordde Mozes. 'Kom niet dichterbij', waarschuwde de Heer, 'en trek je sandalen uit want de grond waarop je staat is heilig'. Ik ben de God van je vader, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob'.

Mozes bedekte zijn gezicht want hij durfde niet naar God te kijken.

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Ander, ouder, iemand in ons verborgen:
plotseling, oplaaiend vuur van visioenen,
aanshijn der aarde vernieuwend. (2x)

Rede, dwaasheid, hart, onbedwingbare
die ons weten doet wat wij niet weten,
wat onmogelijk is bij mensen en goden.

Ingepakt in wolken schoorvoetend gaan wij.
In onze handen klemmen wij wichelroeden,
spiegels en zwaarden.

En neerdrukt ons droefheid om het gedane,
om niet te keren woorden,
om wat groeide, om wat versteende, verwaaide.

Jij, nog naamloze, ademt ons open
en wekt in ons weerbarstig geheugen
wat wij zagen met onze vroegste ogen.

En doet ons gaan in tranen maar ongebroken
door de nacht van de schepping
en houdt ons gaande naar een nieuwe geboorte:

blinde muren zacht licht, water geworden
en aan de overzijde rozensteden
en de zang van de lijster.

Tweede lezing: uit de 2e brief van Petrus 1:13-19

Maar het lijkt me goed u wakker te houden door het telkens opnieuw onder uw aandacht te brengen zolang ik in deze tent verblijf. Ik weet dat mijn tent binnenkort zal worden afgebroken - dat heeft onze Heer Jezus Christus mij te kennen gegeven-, en ik doe er mijn uiterste best voor dat u zich dit alles ook na mijn heengaan steeds weer voor de geest zult kunnen halen.

Toen wij u de gloriejke komst van onze Heer Jezus Christus verkondigden, baseerde wij ons niet op vernuftige verzinsels - integendeel-, wij hebben met eigen ogen zijn grootheid gezien.

Want Hij ontving van God, de Vader, eer en luister, toen de stem van de majesteitelijke luister tegen hem zei: 'Dit is mijn geliefde zoon, in hem vind ik vreugde'.

Die stem hebben wij zelf uit de hemel horen klinken toen wij met Hem op de berg waren.

Ons vertrouwen in de woorden van de profeten is daardoor alleen maar toegenomen. U doet er goed aan uw aandacht altijd daarop gericht te houden, als op een lamp die in een donkere ruimte schijnt, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart.

Overweging

We hebben gelezen over Mozes en Petrus twee mensen die een leidersrol hebben vervuld. Mozes die het volk Israel (lees: de kinderen van God) vanuit de slavernij naar een leven in vrijheid leidt. En Petrus die als apostel van Christus het geloofs verhaal levend houdt en uitdraagt.

Ik vind het verhaal van Mozes een prachtig verhaal, een verhaal van bevrijding. Maar vooral ook een verhaal over de weg naar bevrijding toe.

Het is eigenlijk best bijzonder dat dit verhaal van Mozes en het brandende braambos voor vandaag op het leesrooster staat. Ook ik kreeg als onderdeel van mijn studie het vak bibliodrama.

Een vak waarin je met je mede studenten een bepaalde bijbel scene uitspeelt om zo dichterbij het verhaal te komen. Ieder kiest een personage en samen speel je de gekozen scene.

Wij kregen precies deze scene, waarin Mozes, ver weg in de woestijn zijn schapen hoedde toen hij plots de brandende braambos zag.

Geen zin

Ik had niet echt zin. ik koos voor een personage waarmee ik op de achtergrond zou blijven en me op de vlakte kon houden; een schaap, in mijn eentje werd ik de kudde, of de gemeenschap van mensen.

Op handen en knieën, dat wel. Op een afstandje volgend, scharrelende ik onoplettend een beetje rond. In de veronderstelling dat mijn rol er niet toe deed. Tot ik werd opgeschrikt door een flinke pet op mijn bil van mijn studie genoot, Mozes, die zich in al haar ongemak ge-ruggesteund wilde weten door haar kudde.

Ho, ho dacht ik; dit is jouw scene! laat mij in de luwte!

Een andere studiegenoot op zijn hurken symboliseerde de brandende struik en daar stuurde ze mij op aan.

Maar he, ik was een schaap en de hitte van het vuur zou mijn neus schroeien en mijn wol kon vlam vatten. Kortom ik, de kudde, ging in mijn achteruit en ik trok mij terug tot waar ik op mijn plaats was; een meter achter de voeten van Mozes.

Schoorvoetend nam ze haar positie in. Zo stond ieder op haar plaats.

Mozes, dicht

Dit brandende braambos in de woestijn staat symbool voor een ervaring van epifanie; een oplaaiend en leven veranderend inzicht. Een intense gevoelservaring die een beroep op je doet en duidelijk maakt wat je te doen staat.

Dubbelrol

Als gekozen voorganger, hier in de Duif. Ben je in eerste plaats gemeentelid en in tweede plaats deeltijd voorganger. Schaap in de kudde maar af en toe toch ook even de herder. Degene die het uitzicht beschrijft, een pad kiest, een pas op de plaats maakt of de boel in beweging probeert te krijgen.

Het is u misschien niet ontgaan, dat ik worstel met die dubbelrol.

Het is heel bijzonder om naar voren te worden geschoven, misschien zelfs een beetje geroepen te worden om het voortouw te nemen, voorganger te worden.

Geroepen of naar voren geschoven..

ik voel me vereerd en maar ik voel ook de verantwoordelijkheid om er iets moois van te maken. Om jullie deelgenoot te maken van een inzicht, een beleving, een deel van mijn geloof, op zo'n manier dat het jullie voedt, inspireert, troost of op nieuwe gedachten brengt.

Dat valt me soms zwaar.

Vanmorgen om 09:00 maakte ik mijn echtgenoot wakker omdat ik er niet uit kwam...

6 overwegingen maar niks is goed genoeg. Het snijdt geen hout, de verbanden bleven rammelen, de logica ging mank...

Waar gaat het ook al weer over vroeg hij. Ik zeg Mozes en het zijn braambos.

Hij zegt: "schat het is logisch dat je niet weet wat je moet zeggen, dit is jouw onderwerp..."

Veiligheid nodig

Ben ik mozes? Heb ik een roeping?

Toen begreep ik het...

Ik ben nog steeds dat schaap dat de veiligheid van de kudde nodig heeft en liever niet voorop loopt. Bang dat z'n neus verschroeid, z'n wol verbrandt.

Ik wil nog veel leren en net als Mozes bevrijdt worden van mijn resultaat gerichte oordelen.

Ik wil het vuur van mijn innerlijk weten tegenkomen en daarop durven vertrouwen.

Ergens las ik: "...Het lastige van religie is dat je er niet voor kunt kiezen om te geloven.

Geloven is ook een vorm van genade..."

Moge het zo zijn.

Pianomuziek

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in de eeuwige bron van eindeloze liefde
die één is in allen en alles in één.
Ik geloof dat zij los staat van tijd,
zij huist in het hart, altijd hier en nu.

Ik geloof in de liefdevolle intentie van Jezus
die ons voorleeft hoe wij in vertrouwen kunnen leven.
Die steeds leeft in het nu, ook bij pijn en leed.

Ik geloof in de zachte kracht van de levens energie,
die leven inblaast en doet herleven
en ons vrede geeft met elke ademteug.

Ik geloof in de ontvankelijkheid van ons mensen.
Dat wij ons kunnen overgeven aan het vertrouwen
in de goedheid
die is in God, de mensheid en de toekomst.

Lied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Mocht het waar zijn wat gegrift staat:
dat er iemand is die hoort.
Moge Gij het zijn die hoort, weet,
ziet, afdaalt, om te bevrijden.

Die ons losmaakt uit de strikken
van de nacht, de hand der heersers.
Die ons uitdrijft, zee, woestijn in,
naar een oord van licht en water.

Mocht het waar zijn dat uw liefde
tot op heden nog van kracht is -
dat Gij ons nog in de dood kent,
ook nog daar, als dat zou kunnen.

Wees als toen een God-bevrijder:
laat een nieuwe laatste oorlog,
die gifbeker, ons voorbijgaan.
Zend uw engel, uw messias,

die hem uit de handen van de
heersers slaat, de afgrond in -
die ons wenkt uit onze kelders
en ons toeroept: Vrede nu.

Viering van brood en wijn

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek

Gesproken Tafelgebed

V. Jij, naamloos vanaf den beginne, wie ben je?

A. Ben je het licht in onze ogen,
de tranen die er zo vaak achter branden?
Ben je het licht in ons hart,
het onstuimige leven in onze aderen,
de kracht in onze ledematen?
En ben je ook onze zwakheid,
ons verslijten aan dit leven,
onze kwetsbaarheid en onmacht?

V. Ben je onze hoop en wanhoop,
ons geloven en ons twijfelen?
Ben jij die ziel in ons lijf?
Die stem, die drang tot goedheid,
liefde, vechtlust, hoop en volhouden
die wij levenslang in ons horen, voelen?

A. Wie was ooit dichter bij de bron dan Uw Zoon
Jezus van Nazareth, ons voorbeeld
Mede-mens en Kind van God
Hij die kwam, niet om boven ons te staan
maar om ons op te heffen.
Hij die deelde met ons;
mens-zijn in vrijheid,
lichaam en geest,
brood en wijn

Nodiging

Breken en delen van brood en wijn

Voorbede

Dat wij Uw uitnodiging mogen herkennen
om te komen waar U ons verwacht,
te zijn waar U bent

Dat wij U niet enkel blijven ervaren als de Ander,
maar met U durven samenvallen.

Dat wij U niet zoeken; ver van ons vandaan
in tijd of ruimte.
Maar U mogen vinden in ons hart,
in dit moment.

Lied

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Onze Vader verborgen
uw naam worde zichtbaar in ons.
Uw koninkrijk kome op aarde,
Uw wil geschiede.
Een wereld, met bomen tot in de hemel,
waar water, schoonheid en brood,
gerechtigheid is en genade

waar vrede niet hoeft bevochten,
waar troost en vergeving is
en mensen spreken als mensen,
waar kinderen helder en jong zijn,
dieren niet worden gepijnigd,
nooit één mens meer gemarteld,
niet één mens meer geknecht.

Doof de hel in ons hoofd,
leg uw woord op ons hart,
breek het ijzer met handen,
breek de macht van het kwaad.

Van U is de toekomst kome wat komt.

Slotlied

Huub Oosterhuis / Antoine Oomen

Wat vrolijk over U geschreven staat:
dat Gij zijt de gloed van al wat leeft,
de ziel die vonkt of als een brand uitslaat,
de adembron die ons te drinken geeft.

Wat vurig staat geschreven: dat Gij komt
'redden wat verloren is', dat woord,
dat Gij het hart hebt ogen dat Gij hoort,
'Ik zal er zijn', zonsopgang, nieuw verbond.

Dat hoge woord geschreven wit op zwart,
trouw van trouw, hoe heeft het ons bevrijd,
beschaamd, vervoerd, getroost, dan weer getart.
hoe dorsten wij te weten wie Gij zijt.

Zegenbede

